

ювка, каци съ туршии, плетки
отъ лукъ и чесънъ.

Горе бѣха стаитѣ.

Въ двора задъ кжщата ко-
вѣхме спотаени нашитѣ тай-
ни начинания. Въ лѣвия жгълъ
растѣше бѣзъ, отъ който пра-
вѣхъ най-добритѣ пукала въ
цѣлата махала. Въ дѣсния
жгълъ на задния ни дворъ бѣ-
ше скривалището — една при-
крита дупка, въ която зара-
вахме какви ли не скжпоценно-
сти, между които най-ценната
бѣше единъ рѣждясалъ старъ
пищовъ.

Въ предния дворъ играехме
съ съседскитѣ момичета, въ
задния господарствувахме са-
мо момчетата.

Колко време измина отъ то-
гава!

Колко кжщи смѣнихъ, презъ
колко чужди градове и стра-
ни пжтувахъ!

Но нашата кжща въ Плов-
дивъ — тя си остана въ па-
метъта ми вѣчно такава, ка-
квато я знаехъ отъ моето де-
тинство.

Изминаха двадесетъ и петъ
години и ми се случи да пре-
карамъ въ Пловдивъ единъ
день. Тръгнахъ съ нѣколко
другари изъ града. Единъ каза:

— Ти говорѣше за нѣкаква
кжща, за вашата кжща, въ ко-
ято си отрасълъ. Заведи ни
да я видимъ!

— Ето, по тази улица се
отива нататѣкъ, — отвърнахъ
азъ, и ние потеглихме нагоре.

Колкото я доближавахме,
толкова повече се свиваше
сърдцето ми отъ очакване да
свѣтнатъ бѣлитѣ ѣ стени предъ
менъ, да зърна кжщната гра-
дина и плочника, старата пра-
скова и задния дворъ. Стиг-
нахме, понечихъ да кажа на
другитѣ, но зърнахъ нѣкаква
разтурена ограда, единъ за-
пустѣлъ дворъ, стара олюще-
на кжща съ почернѣли отъ
времето керемиди — малка,
сѣвсемъ малка. Отминахме.

— Е? — запитаха прияте-
литѣ ми. — Кжде е вашата
кжща? Улицата вече се свърши.

— Тамъ долу бѣше, — от-
върнахъ азъ. — Забравихъ да
ви я покажа.

А по-късно, когато останахъ
самъ, се огледахъ дали нѣкой
отъ тѣхъ не ме следи и трѣг-
накъ пакъ нататѣкъ. Като раз-
бойникъ стигнахъ до оградата
на нашата кжща, спрѣхъ се и
се загледахъ въ нея. На дво-
ра имаше единъ непознатъ чо-
вѣкъ. Той ме видѣ, изгледа
ме, поправи нѣщо на дворната
чешма, после пакъ ме изгледа
и дойде при менъ.

— Добъръ день! — казахъ азъ.

— Вие навѣрно сте отъ об-
щината? — запита ме човѣ-